

Beslutspromemoria – föreskrifter om insättningsgaranti

Sammanfattning

Riksgäldskontoret (Riksgälden) beslutar om föreskrifter om insättningsgaranti. Dessutom beslutas om ändringar i Riksgäldens föreskrifter om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.¹ Föreskrifterna riktar sig till kreditinstitut och värdepappersbolag. De gäller i vissa fall även för motsvarande utländska företag.

I propositionen Förstärkt insättningsgaranti prop. 2015/16:106 (i det följande benämnd propositionen) föreslås att insättningsgarantidirektivet huvudsakligen ska genomföras i svensk rätt genom ändringar i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.² Den 26 maj 2016 biföll riksdagen regeringens lagförslag i propositionen. De nu aktuella föreskrifterna syftar till att skapa förutsättningar för en effektiv och rättssäker tillämpning av lagen i dess nya lydelse.

Föreskrifterna om insättningsgaranti innehåller bestämmelser om hur instituten ska lämna information om insättningsgarantin och hur insättarna ska bekräfta den mottagna informationen. Föreskrifterna innehåller även bestämmelser om skyldighet för instituten att till Riksgälden lämna uppgifter om garanterade insättningar. Föreskrifterna om ändring i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar innebär att instituten ska lämna viss ytterligare information till Riksgälden för att myndigheten ska kunna betala ut ersättning vid ett ersättningsfall.

Föreskrifterna förväntas medföra positiva effekter för framför allt konsumenterna. För företagen innebär föreskrifterna att det kommer att ställas krav som kommer att medföra vissa kostnader.

Föreskrifterna träder i kraft den 1 juli 2016, dvs. samtidigt som ändringarna i lagen om insättningsgaranti träder i kraft.

---

¹ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2011:2) om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning).

Innehållsförteckning

1	Utgångspunkter	1
1.1	Bakgrund.....	1
1.2	Målet med föreskrifterna	1
1.3	Nuvarande och kommande regelverk.....	2
1.4	Regleringsalternativ	2
1.5	Rättsliga förutsättningar.....	2
1.6	Ärendets beredning	2
2	Motivering och överväganden.....	3
2.1	Information om insättningsgarantin	3
2.1.1	Allmänt	3
2.1.2	Information innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås....	3
2.1.3	Information vid fusion	9
2.1.4	Information om ett institut eller en filial lämnar eller utesluts från insättningsgarantin	11
2.2	Uppgiftsskyldighet.....	12
2.2.1	Uppgifter om garanterade insättningar	12
2.3	Ändringar i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar	16
2.3.1	Allmänt	16
2.3.2	Införande av kontolandskod	17
2.3.3	Utökad redovisning av person- och organisationsnummer	19
2.3.4	Separerade för- och efternamn.....	20
2.3.5	Konton med så kallad poolad inlåning.....	21
2.3.6	Ändrad teckenuppsättning.....	23
2.3.7	Införande av en filheader	23
2.3.8	IP-adresser	24
2.3.9	Överföring av transaktionsfiler	25
2.3.10	Förtydligande av vilka uppgifter om transaktioner som ska lämnas i transaktionsfilerna.....	26
2.3.11	Ansökan om ersättningscertifikat.....	26
2.4	Ikraftträdande.....	27
3	Konsekvensanalys	27
3.1	Allmänt.....	27
3.2	Konsekvenserna för samhället.....	28
3.3	Konsekvenserna för konsumenterna	28
3.4	Konsekvenserna för företagen.....	28
3.4.1	Allmänt	28
3.4.2	Information om insättningsgarantin.....	29
3.4.3	Uppgiftsskyldighet	30
3.4.4	Ändringar i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.....	30
3.5	Konsekvenserna för Riksgälden	31

1 Utgångspunkter

1.1 Bakgrund

Insättningsgarantin innebär att insättningar på konton hos kreditinstitut och värdepappersbolag som har Finansinspektionens tillstånd att ta emot medel på konto, skyddas vid konkurs eller när Finansinspektionen beslutat att garantin ska träda in. Garantin ersätter kapital och upplupen ränta upp till ett maximalt belopp motsvarande 100 000 euro per person och institut.

Syftet med insättningsgarantin är att bidra till konsumentskyddet och till stabilitet i det finansiella systemet.

Bestämmelser om insättningsgarantin finns i lagen om insättningsgaranti. Lagen innehåller bl.a. bestämmelser om vilka insättningar som omfattas av garantin, ersättningsrättens inträde, information till insättarna samt skyldighet att betala avgift till garantimyndigheten. Till grund för regleringen ligger Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (1994 års insättningsgarantidirektiv).³

Den 16 april 2014 antog Europaparlamentet och rådet insättningsgarantidirektivet. Insättningsgarantidirektivet är en omarbetning av 1994 års insättningsgarantidirektiv. Direktivet syftar till att harmonisera och stärka konsumentskyddet. Ändringarna innebär bl.a. att utbetalningstiden vid ersättningsfall förkortas, att informationen till insättarna förbättras samt att det införs harmoniserade regler för finansieringen av insättningsgarantisystemen.

1.2 Målet med föreskrifterna

Insättningsgarantidirektivet genomförs i svensk rätt huvudsakligen genom ändringar i lagen om insättningsgaranti. Genom föreskrifterna om insättningsgaranti preciseras vissa av de bestämmelser i lagen som genomför direktivet. Ändringarna i Riksgäldens föreskrifter om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar är nödvändiga för att Riksgälden ska kunna uppfylla lagens krav på utbetalning av ersättning till insättare.

Målet med föreskrifterna sammanfaller således med målen för den ändrade lagstiftningen.

---

³ Direktivet har ändrats genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG av den 11 mars 2009 om ändring av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar.

1.3 Nuvarande och kommande regelverk

Bestämmelser om insättningsgaranti finns i lagen om insättningsgaranti.

Med stöd av de bemyndiganden som finns i 10 §⁴ förordningen (2011:834) om insättningsgaranti har Riksgälden meddelat föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.⁵

Insättningsgarantidirektivet ger Europeiska kommissionen befogenhet att anta delegerade akter. Utöver detta ges Europeiska bankmyndigheten (Eba) befogenhet att anta riktlinjer för tillämpningen av direktivet.⁶ Dessa riktlinjer har en rättslig betydelse i Sverige som påminner om vad som gäller för allmänna råd.⁷

1.4 Regleringsalternativ

De nu aktuella föreskrifterna är nära sammankopplade med de bestämmelser i lagen om insättningsgaranti som genomför insättningsgarantidirektivet i svensk rätt. Utan ändringarna i Riksgäldens föreskrifter om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar kan Riksgälden inte tillämpa delar av den nya regleringen. Därför är föreskriftsändringarna nödvändiga.

När det gäller föreskrifterna om insättningsgaranti anser Riksgälden att bindande föreskrifter behövs dels för att uppnå en tillräcklig grad av konsumentskydd, dels för att Riksgälden ska kunna uppfylla skyldigheter som följer av direkt tillämplig EU-lagstiftning.

Föreskrifterna överensstämmer med insättningsgarantidirektivet, dvs. de går inte utöver de skyldigheter som följer av Sveriges medlemskap i EU.

1.5 Rättsliga förutsättningar

Riksgäldens bemyndigande att meddela föreskrifter återfinns i 9 och 10 §§ förordningen om insättningsgaranti.

1.6 Ärendets beredning

Den 28 april 2016 remitterade Riksgälden ett förslag till föreskrifter om insättningsgaranti samt ett förslag till föreskrifter om ändring i Riksgäldens föreskrifter om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och

---

⁴ 3 § i förordningens ursprungliga lydelse.

⁵ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2011:2) om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.

⁶ Se t.ex. Ebas riktlinjer om metoder för beräkning av avgifter till insättningsgarantisystem (EBA/GL/2015/10).

⁷ Se Finansinspektionens promemoria Genomförande av de europeiska tillsynsmyndigheternas riktlinjer och rekommendationer (FI Dnr 12-12289), s. 8.

deras insättningar. Totalt sex organisationer och myndigheter har yttrat sig i sak över remissen.

Riksgälden har övervägt samtliga framförda remissynpunkter, men redogör bara för de mest väsentliga synpunkterna i denna beslutspromemoria. Föreskrifterna har även bearbetats redaktionellt.

2 Motivering och överväganden

I det följande redogörs för Riksgäldens motivering och ställningstaganden i fråga om de nu aktuella föreskrifterna.

2.1 Information om insättningsgarantin

2.1.1 Allmänt

Av 11 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti framgår vilken information ett institut ska lämna innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås. Informationen ska göras tillgänglig på det språk som insättaren och institutet enades om när kontot öppnades eller på de officiella språk i det EES-land där institutet bedriver verksamhet genom filial.⁸ Informationen får förmedlas elektroniskt om insättaren använder sig av nätbaserade banktjänster.⁹ Informationen ska lämnas i pappersform om insättaren begär det.

Regeringen uttalar i propositionen att det bör meddelas föreskrifter om hur instituten ska lämna information om insättningsgarantin.¹⁰ Även praktiska frågor om kundernas olika möjligheter att bekräfta mottagandet av informationen bör enligt regeringen meddelas på lägre nivå än lag.¹¹ I 9 § förordningen om insättningsgaranti ges garantimyndigheten, dvs. Riksgälden, bemyndigande att meddela föreskrifter med den innebörden.

2.1.2 Information innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås

Riksgäldens ställningstagande: Den information som avses i bilaga I till insättningsgarantidirektivet som ett institut ska lämna till en insättare innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås, ska lämnas i ett informationsblad med det format som framgår av den angivna bilagan. Bekräftelse av att informationen har tagits emot ska ske genom att insättaren undertecknar informationsbladet.

---

⁸ Gäller endast informationen enligt 11 § första stycket lagen om insättningsgaranti.

⁹ Prop. 2015/16:106 s. 79 och artikel 16.8 i insättningsgarantidirektivet.

¹⁰ Prop. 2015/16:106 s. 80.

¹¹ *Ibid.*

Bekräftelse av att information om 1.) huruvida insättningen omfattas av en garanti eller inte, 2.) resultatet av en kontoprövning, 3.) vilken ersättningsnivå som gäller för garantin, och 4.) formerna för utbetalning av ersättning från garantin, har tagits emot ska ske skriftligen i samband med att ett avtal om mottagande av insättningar ingås. Bekräftelsen får inte avse annat än den information som anges i 1–4.

Om en insättare använder institutets internetjänst får denna tjänst användas för att lämna informationsbladet och den information som anges i 1–4 ovan. Informationen ska då lämnas i varaktig form. Internetjänsten får även användas för att bekräfta att informationen har tagits emot. Bekräftelsen får inte avse annat än den ovanstående informationen.

Om informationen inte lämnas genom institutets internetjänst eller om insättaren inte använder denna tjänst, ska den lämnas i pappersform.

Det ovanstående gäller även för det tillhandahållande av information som ska ske minst en gång varje år. I detta fall behöver inte mottagandet av informationen bekräftas.

Med internetjänst avses en tjänst som kräver inloggning med säkerhetslösning via en webbplats eller mobilapplikation.

Remisspromemorian: Förslaget hade i huvudsak samma innehåll. Remisspromemorian innehöll dock inget krav på att informationen ska lämnas i varaktig form om den lämnas genom institutets internetjänst. Förslaget i promemorian gjorde det vidare inte möjligt att genom internetjänsten bekräfta att informationen tagits emot om institutet lämnat informationen i pappersform.

Remissinstanserna: *Konsumentverket* anser att det bör införas ett krav på att information som lämnas elektroniskt ska vara i varaktig form. *Svenska Bankföreningen* anser att det inte finns behov av att införa krav på att informationen ska lämnas i ett visst format eller att en insättare måste bekräfta mottagandet av informationen på ett visst sätt. Bankföreningen anser vidare att informationen bör kunna lämnas tillsammans med övrig information som lämnas vid ingående av ett avtal om mottagande av insättningar samt att det inte finns skäl att införa ett krav på att bekräftelsen inte får omfatta annat än mottagande av information om insättningsgarantin. Bankföreningen anser därutöver att definitionen av begreppet internetjänst är för snäv och efterfrågar en definition som är teknik- och kanalneutral. *Sparbankernas Riksförbund* anser att den information som ska tillhandahållas insättarna minst en gång varje år ska kunna tillhandahållas genom andra digitala medier än institutets internetjänst, t.ex. genom sms-meddelande eller e-post. Sparbankernas

Riksförbundet anser vidare att en insättare ska kunna bekräfta att informationen har tagits emot via ett digitalt medium även om – så som det får förstås – informationen har lämnats i pappersform. Övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Ett instituts skyldighet att lämna information enligt 11 § första stycket lagen om insättningsgaranti är inte ny. Det gäller information om 1.) huruvida insättningen omfattas av en garanti eller inte, 2.) resultatet av en kontoprövning enligt 3 b § första stycket lagen om insättningsgaranti i dess nya lydelse, 3.) den ersättningsnivå som gäller för garantin, och 4.) formerna för utbetalning av ersättning från garantin.

Det finns dock inga regler om hur informationen ska lämnas. Riksgälden kan med anledning av den förhandsprövning av kontovillkor som garantimyndigheten utför konstatera att instituten valt att inkludera denna information i de allmänna villkor som följer med varje kontoslag. Dessa villkor tillhandahålls insättaren innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås. Mot den bakgrunden anser Riksgälden att det inte finns behov av att införa föreskrifter om hur sådan information ska lämnas.

I 11 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti finns bestämmelser som genomför delar av artikel 16 i insättningsgarantidirektivet. Av bestämmelserna framgår att ett institut ska lämna information med ett innehåll enligt bilaga I till insättningsgarantidirektivet innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås. Den angivna bilagan är utformad som ett formulär som ska innehålla viss information. Det handlar om grundläggande information om skyddet för insättningar såsom skyddets begränsning, vad som gäller om insättaren har flera insättningar hos samma institut eller om insättaren har gemensamma konton med andra, ersättningsperioden, valuta, insättningsgarantisystemets webbplats samt viss ytterligare information som ska lämnas i tillämpliga fall. Formuläret är utformat på ett sätt som innebär att det enskilda institutet ansvarar för att anpassa informationen i informationsbladet efter de förhållanden som gäller för institutet.

Svenska Bankföreningen anser att det inte finns behov av eller några bärande skäl för att kräva att den nu aktuella informationen ska lämnas i ett visst format.

Av skäl 43 i insättningsgarantidirektivet framgår att de som avser att göra insättningar bör ges samma information genom ett standardinformationsblad vars mottagande de bör bekräfta. I det angivna skälet framhålls vidare att samma information bör ges till samtliga insättare. I artikel 16.2 i direktivet anges vidare att det formulär som finns i bilaga I ska användas för att bekräfta att insättaren har tagit emot

informationen. Formuläret innehåller en för ändamålet särskild rad som insättaren ska underteckna.

Avsikten med dessa bestämmelser ter sig således vara att samtliga insättare ska ges samma information på ett likartat sätt. Mot den bakgrunden anser Riksgälden att den information som avses i bilaga I till insättningsgarantidirektivet som ett institut ska lämna till en insättare innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås, ska lämnas i ett informationsblad med det format som anges i den angivna bilagan. Riksgälden beslutar därför att i föreskrifter införa bestämmelser med den innebörden.

Av direktivet framgår att den information som ska lämnas enligt direktivet får lämnas elektroniskt till insättare som använder sig av nätbaserade banktjänster (artikel 16.8 i insättningsgarantidirektivet). Mot denna bakgrund föreslog Riksgälden i remisspromemorian att ett institut ska få lämna den aktuella informationen genom institutets internettjänst till insättare som använder sig av denna tjänst. Riksgälden föreslog även en definition av begreppet internettjänst. *Svenska Bankföreningen* anser att definitionen av begreppet internettjänst är för snäv eftersom bankerna i dag tillhandahåller sina kunder olika kanaler för kontakt med banken. Bankföreningen efterfrågar därför en definition som är teknik- och kanalneutral.

Som framgår ovan följer alltså av artikel 16.8 i direktivet att information som ska lämnas till en insättare enligt direktivet, får lämnas elektroniskt om insättaren använder sig av nätbaserade banktjänster (*internet banking* enligt den engelska lydelsen av direktivet). En insättare ska enligt den angivna artikeln få informationen i pappersform om insättaren kräver det. De sätt som är möjliga att lämna information på enligt direktivet tycks således vara i pappersform eller elektroniskt. För att informationen ska få lämnas elektroniskt tillkommer dessutom ett krav på att insättaren använder institutets internettjänst (internetbank). Mot den bakgrunden är det enligt Riksgäldens mening inte möjligt att föreskriva att information får lämnas på annat sätt, t.ex. genom en telefonbank.

Konsumentverket anser att det bör införas ett krav på att information som lämnas elektroniskt ska vara i varaktig form (varaktigt medium). Konsumentverket framhåller att ett sådant krav finns i olika lagar som reglerar information som ska lämnas till konsumenter innan avtal ingås, t.ex. i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler och konsumentkreditlagen (2010:1846). Enligt Konsumentverkets uppfattning skulle ett sådant krav stärka skyddet för konsumenterna.

I de ovan nämnda lagarna samt i annan konsumenträttslig lagstiftning finns krav på att information eller bekräftelse på att avtal ingåtts, ska ges i en

läsbar och varaktig form som är tillgänglig för konsumenten.¹² Med läsbar och varaktig form avses enligt förarbetena t.ex. e-post eller cd-romskiva.¹³ Också en webbplats på internet där informationen lagras kan enligt förarbetena uppfylla kraven, förutsatt att informationen med säkerhet bevaras i ursprungligt skick och i det enskilda fallet är tillgänglig för konsumenten så länge informationen är relevant.¹⁴

Information som lämnas genom ett instituts internettjänst torde i regel uppfylla kraven på läsbar och varaktig form som är tillgänglig för – i det nu aktuella fallet – insättaren, dvs. att informationen bevaras i ursprungligt skick och är tillgänglig för insättaren så länge den är relevant. Att informationen är läsbar och tillgänglig för insättaren torde ligga i sakens natur bl.a. eftersom internettjänsten kräver personlig inloggning. Det finns dock inga regler som säkerställer att information som lämnas genom internettjänsten uppfyller kraven på varaktig form. Riksgälden delar Konsumentverkets uppfattning att ett sådant krav stärker konsumentskyddet. Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa ett krav på att information som lämnas genom ett instituts internettjänst ska vara i varaktig form.

I 11 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti framgår att insättaren ska bekräfta att såväl informationen enligt 11 § första stycket samma lag som informationen enligt bilaga I till insättningsgarantidirektivet, har tagits emot. *Svenska Bankföreningen* anser att det inte finns skäl att införa krav på att bekräftelsen ska ha ett visst format eller att bekräftelsen inte får omfatta annat än den nu aktuella informationen. Det bör enligt Bankföreningen i stället vara upp till varje verksamhetsutövare att kunna visa att insättaren har tagit emot informationen.

Det formulär som återges i bilaga I till insättningsgarantidirektivet ska enligt artikel 16.2 i direktivet användas för att bekräfta att den information som anges i bilagan har tagits emot. Formuläret innehåller som framgår ovan en för ändamålet särskild rad som insättaren ska underteckna. Det är således ett krav enligt direktivet att mottagandet av informationen bekräftas på det sättet. Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa bestämmelser om att informationsbladet ska användas på nu angivet sätt för insättarens bekräftelse.

När det gäller den information som avses i 11 § första stycket lagen om insättningsgaranti som ska lämnas innan avtal om mottagande av insättningar ingås och som insättaren således ska bekräfta, föreslogs i

---

¹² Se t.ex. 2 kap. 4, 5 och 10 §§ samt 3 kap. 3–4 a lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler.

¹³ Se t.ex. prop. 2009/10:242 s. 97 och prop. 2004/05:13 s. 44.

¹⁴ *Ibid.*

remisspromemorian att insättaren i samband med att avtalet ingås, skriftligen ska bekräfta att informationen har tagits emot samt att informationen ska bekräftas särskilt. Om den aktuella informationen ska kunna bekräftas samtidigt som annan information tas emot och bekräftas, finns det enligt Riksgäldens uppfattning risk för att insättaren inte uppmärksammar innehållet i informationen pga. den stora mängd information som tas emot vid ett och samma tillfälle. Med hänsyn till att direktivets syfte är att stärka konsumentskyddet anser Riksgälden att en sådan ordning inte skulle uppnå en tillräcklig grad av konsumentskydd.

Med anledning av det nu sagda beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa bestämmelser som innebär att bekräftelse av att den information som avses i 11 § första stycket lagen om insättningsgaranti har tagits emot, ska ske skriftligen i samband med att ett avtal om mottagande av insättningar ingås. Bekräftelsen får inte avse annat än den angivna informationen.

Om en insättare använder ett instituts internettjänst får denna tjänst användas för att bekräfta mottagandet av informationen. Det gäller såväl informationsbladet som den information som avses i 11 § första stycket lagen om insättningsgaranti. Internetttjänsten måste i så fall vara utformad på ett sätt som gör det tekniskt möjligt för insättaren att digitalt bekräfta mottagandet av informationen. Riksgälden beslutar att i föreskrifter införa bestämmelser med den innebörden.

Riksgälden anser att det är lämpligt att bekräftelse av att den nu aktuella informationen har tagits emot, får ske på samma sätt som informationen får lämnas, dvs. antingen genom undertecknande av en handling i pappersform eller elektroniskt genom institutets internettjänst. Dessa båda sätt för bekräftelse ger vidare en insättare viss tid att ta till sig informationen innan bekräftelse sker.

I remisspromemorian föreslogs att bekräftelse av att informationen har tagits emot, endast får ske elektroniskt genom institutets internettjänst om informationen också lämnats genom den tjänsten. *Sparbankernas Riksförbund* anser att en insättare ska kunna bekräfta att informationen har tagits emot via ett digitalt medium även om – så som det får förstås – informationen har lämnats i pappersform. Riksgälden delar Sparbankernas Riksförbunds uppfattning. Det innebär att bekräftelse av att den nu aktuella informationen har tagits emot, får ske elektroniskt genom institutets internettjänst även när informationen lämnats till insättaren i pappersform och tvärtom. Riksgälden beslutar att i föreskrifter införa bestämmelser med den innebörden.

I 11 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti finns ett krav på att den information som ska lämnas till en insättare innan avtal om mottagande av insättningar ingås, även ska tillhandahållas insättaren minst en gång varje

år. *Sparbankernas Riksförbund* anser att detta tillhandahållande av informationen ska kunna ske genom andra digitala medier än internettjänsten, t.ex. genom ett sms-meddelande eller e-post.

Som framgår ovan är det ett krav enligt direktivet att en insättare använder ett instituts internettjänst för att informationen ska få lämnas elektroniskt. Av den anledningen är det enligt Riksgäldens bedömning inte möjligt att införa föreskrifter med den innebörd som föreslås av Sparbankernas Riksförbund.

Med anledning av det nu sagda beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa bestämmelser som innebär att det tillhandahållande av information som ska ske varje år, ska ske på samma sätt som när information lämnas innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås, dvs. antingen elektroniskt genom institutets internettjänst eller i pappersform. Någon bekräftelse på att informationen har tagits emot behöver dock inte ske i detta fall.

2.1.3 Information vid fusion

Riksgäldens ställningstagande: Den information som ska lämnas till en insättare vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning, ska lämnas i pappersform.

Informationen ska publiceras på institutets webbplats samtidigt som insättarna informeras enligt ovan. Informationen ska finnas tillgänglig på institutets webbplats i minst 12 månader.

Remisspromemorian: Förslaget hade delvis samma innehåll. Remisspromemorian innehöll även en bestämmelse om att en insättare som använder ett instituts internettjänst, genom den tjänsten får informeras vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att insättarna vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning, aktivt bör informeras antingen i pappersform eller via elektroniskt meddelande, till exempel genom e-post eller sms-meddelande. Övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Av 11 b § första stycket lagen om insättningsgaranti framgår att ett institut ska informera en insättare vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning. Informationen ska lämnas minst en månad innan rättsverkningarna av ombildningen inträder. Enligt 11 b § tredje stycket lagen om insättningsgaranti har insättaren rätt att agera på informationen inom tre månader från det att insättaren har informerats om ombildningen.

Information som påverkar en insättares rätt till ersättning från insättningsgarantin bedöms som speciellt viktig att den når insättaren, särskilt för insättare som genom företagshändelsen får ett försämrat insättningsgarantiskydd. Det kan t.ex. inträffa för en insättare som har insättningar motsvarande 100 000 euro i två medlemsinstitut som ska fusioneras. Tidsperioden inom vilken en insättare ges möjlighet att agera på informationen är kopplad till den tidpunkt som insättaren har informerats.

I remisspromemorian föreslogs att information om fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka en insättares rätt till ersättning antingen ska lämnas i pappersform eller, om insättaren använder institutets internetjänst, elektroniskt genom internettjänsten.

Finansinspektionen anser att möjligheten att lämna information genom internettjänsten riskerar att medföra att en insättare vidtar åtgärder utan att ha nåtts av den information som syftar till att ge ett relevant beslutsunderlag. Om informationen lämnas genom internettjänsten riskerar insättaren dessutom att försitta den tid som föreskrivs i 11 b § lagen om insättningsgaranti. En användare av ett instituts eller en filials internetjänst behöver nämligen sällan besöka internettjänsten eftersom insättningar ofta sker genom att betalningsuppdrag lämnas till andra institut som sedan överför medlen till institutet eller filialen. *Finansinspektionen* anser därför att insättarna aktivt bör informeras om fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning, antingen i pappersform eller via elektroniskt meddelande, till exempel genom e-post eller sms-meddelande.

Riksgälden delar *Finansinspektionens* uppfattning. Med hänsyn till banksekretessen torde det emellertid enligt Riksgäldens mening inte gå att införa ett krav på att ett institut ska kommunicera med en insättare genom e-post eller sms-meddelande. Även om den information som lämnas i den nu aktuella situationen inte är känslig skulle informationen, om den skickades till fel person, kunna röja att insättaren är kund hos institutet. Dessutom innehåller direktivet vissa begränsningar när det gäller möjligheten att lämna informationen elektroniskt, se avsnitt 2.1.2.

För att uppnå en tillräcklig grad av konsumentskydd beslutar Riksgälden i stället att i föreskrifter införa bestämmelser som innebär att information om fusion eller annan ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning, ska lämnas i pappersform. Genom en sådan ordning ökar sannolikheten för att insättarna verkligen erhåller informationen. Att det införs ett krav på att informationen ska lämnas i pappersform hindrar inte att instituten också lämnar informationen genom internettjänsten.

Föreskrifterna innebär vidare att informationen ska publiceras på institutets webbplats samtidigt som insättarna informeras. Informationen ska finnas tillgänglig på webbplatsen i minst 12 månader. Tidsperioden på 12 månader grundar sig på Riksgäldens erfarenhet från tidigare fusioner och liknande händelser då myndigheten har tagit emot frågor upp till ett år efter att händelsen har inträffat.

2.1.4 Information om ett institut eller en filial lämnar eller utesluts från insättningsgarantin

Riksgäldens ställningstagande: Den information som ska lämnas till en insättare om ett institut eller en filial utesluts från eller lämnar insättningsgarantin, ska lämnas i pappersform.

Informationen ska publiceras på institutets eller filialens webbplats samtidigt som insättarna informeras enligt ovan. Informationen ska finnas tillgänglig på webbplatsen i minst 12 månader. Om institutet eller filialen upphör att bedriva verksamhet under den tiden, ska informationen finnas tillgänglig på webbplatsen så länge verksamheten bedrivs.

Remisspromemorian: Förslaget hade delvis samma innehåll. Remisspromemorian innehöll även en bestämmelse om att en insättare som använder ett instituts internettjänst, genom den tjänsten får informeras om ett institut eller en filial utesluts från eller lämnar insättningsgarantin.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att insättarna aktivt bör informeras antingen i pappersform eller via elektroniskt meddelande, till exempel genom e-post eller sms-meddelande, om ett institut eller en filial utesluts från eller lämnar insättningsgarantin. Övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Av 11 c § lagen om insättningsgaranti framgår att ett institut eller en filial som lämnar eller utesluts från insättningsgarantin ska informera berörda insättare inom en månad från det att institutet eller filialen lämnade garantin.

I remisspromemorian föreslogs att ett institut eller en filial får använda sin internettjänst för att informera en insättare om att institutet eller filialen utesluts från eller lämnat insättningsgarantin. Om en insättare inte använder institutets eller filialens internettjänst föreslogs att informationen ska lämnas i pappersform.

Finansinspektionen framför samma synpunkter på det nu behandlade förslaget som på förslaget till föreskrifter om hur insättare ska informeras vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning.

På motsvarande sätt som anges i avsnitt 2.1.4 och av de skäl som anges där beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa bestämmelser om att den nu aktuella informationen ska lämnas i pappersform.

Föreskrifterna innebär vidare att informationen ska publiceras på institutets eller filialens webbplats samtidigt som insättarna informeras. Informationen ska finnas tillgänglig på webbplatsen i minst 12 månader eller så länge verksamheten bedrivs om den tiden är kortare än 12 månader. Man kan t.ex. tänka sig att verksamhet fortfarande bedrivs och att institutet eller filialen således fortfarande har en hemsida under den tid avveckling sker efter en tillståndsåterkallelse. Ett exempel på när verksamhet fortfarande bedrivs trots att en filial har lämnat insättningsgarantin är om en filial till ett utländskt institut varit frivilligt anslutet till den svenska insättningsgarantin, men valt att avsluta denna frivilliga anslutning t.ex. för att hemlandets insättningsgaranti infört motsvarande skydd.

2.2 Uppgiftsskyldighet

2.2.1 Uppgifter om garanterade insättningar

Riksgäldens ställningstagande: Svenska institut som är anslutna till insättningsgarantin ska senast den 24 januari varje år till Riksgälden rapportera summan av garanterade insättningar vid utgången av varje kvartal under föregående år.

Uppgifterna ska lämnas på Riksgäldens blankett för garanterade insättningar per kvartal. Uppgiftsblanketten ska undertecknas av behörig firmatecknare.

Beloppen ska anges i svenska kronor. För institut med valutakonton ska belopp i utländsk valuta räknas om till svenska kronor enligt den valutakurs som används vid bokslut för inlåning (bokslutskurs) för den 31 mars, den 30 juni, den 30 september och den 31 december.

Uppgifterna ska lämnas in första gången den 24 januari 2017. Uppgift ska då lämnas om summa garanterade insättningar per den 31 december 2016. Summa garanterade insättningar vid utgången av varje kvartal ska endast lämnas för tredje och fjärde kvartalen 2016.

Remisspromemorian: Förslaget hade i huvudsak samma innehåll. I remisspromemorian föreslogs dock att uppgift om garanterade insättningar per kvartal ska lämnas senast den 15 januari varje år. I promemorian föreslogs vidare att institut med valutakonton ska räkna om beloppen i utländsk valuta till svenska kronor enligt den valutakurs som fastställs av NASDAQ Stockholm och som publiceras på Riksbankens webbplats.

Remissinstanserna: *Svenska Bankföreningen* och *Sparbankernas Riksförbund* anser att tidpunkten för rapportering bör ändras till den femtonde bankdagen i januari varje år. *Svenska Bankföreningen* anser vidare att den valutakurs som ska användas vid omräkning av utländsk valuta till svenska kronor ska vara den valutakurs som används vid bokslut för inlåning (bokslutskurs). *Sparbankernas Riksförbund* anser att undertecknandet av rapporteringsblanketten bör kunna ske genom ett digitalt medium, exempelvis mobilt bank-id. Övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Av artikel 16 i förordningen om resolutionsavgifter framgår att insättningsgarantisystemen senast den 31 januari varje år ska meddela resolutionsmyndigheterna sin beräkning av garanterade insättningar under föregående år – beräknat kvartalsvis – för samtliga sina medlemskreditinstitut.¹⁵ Detta innebär att Riksgälden i sin roll som garantimyndighet måste införa en ny rutin där svenska institut som är anslutna till insättningsgarantin rapporterar uppgifter om summa garanterade insättningar per kvartal.

Eftersom uppgifterna ska användas för att beräkna ett genomsnitt för året anser Riksgälden att det är tillräckligt att uppgifterna för de fyra kvartalen lämnas vid ett och samma tillfälle, vilket innebär att instituten endast behöver rapportera uppgifterna en gång per år till garantimyndigheten.

Garantimyndigheten behöver göra en beräkning innan uppgifterna lämnas vidare till resolutionsmyndigheten den 31 januari. Det innebär att garantimyndigheten behöver viss tid för att genomföra denna beräkning. Mot den bakgrunden föreslogs i remisspromemorian att uppgifterna ska lämnas den 15 januari varje år. *Svenska Bankföreningen* och *Sparbankernas Riksförbund* anser att tidpunkten för uppgiftslämnandet bör ändras till den femtonde bankdagen i januari varje år eftersom januari inleds med ett antal helgdagar samt då institutens bokslutsarbete är förlagt till denna månad.

Enligt Riksgäldens uppfattning bör instituten kunna ta fram uppgifterna för kvartalen 1–3 vid en tidigare tidpunkt och på så sätt kunna förbereda en stor del av den nu aktuella rapporteringen. Därmed bör det framtagande av uppgifter som behöver ske i januari begränsas till uppgifterna för kvartal 4. Det är vidare nödvändigt att garantimyndigheten gör en viss beräkning innan uppgifterna lämnas vidare till resolutionsmyndigheten. Riksgälden bedömer emellertid att denna beräkning kan göras på kortare tid än vad som föreslogs i remisspromemorian. Enligt Riksgäldens bedömning är det därför

---

¹⁵ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution.

tillräckligt att instituten lämnar uppgift om garanterade insättningar per kvartal senast den 24 januari varje år.

I remisspromemorian föreslogs att uppgifterna ska lämnas på en av Riksgälden framtagen uppgiftsblankett som kommer att finnas tillgänglig på insättningsgarantins webbplats.¹⁶ Uppgiftsblanketten ska skrivas under av firmatecknare.

Sparbankernas Riksförbund anser att undertecknandet av rapporteringsblanketten bör kunna ske genom ett digitalt medium, exempelvis mobilt bank-id. Riksgälden har för närvarande ingen teknisk lösning som gör det möjligt att underteckna blanketten med elektronisk signatur på det sätt som föreslås.

För de institut som har garanterade insättningar på valutakonton behöver en regel införas om vilken valutakurs som ska användas för omräkning till det maximala ersättningsbeloppet i svenska kronor.¹⁷ I remisspromemorian föreslog Riksgälden en bestämmelse som innebär att utländsk valuta ska räknas om till svenska kronor enligt den valutakurs som fastställs av NASDAQ Stockholm för den 31 mars, den 30 juni, den 31 oktober samt den 31 december och som publiceras på Riksbankens webbplats. Motsvarande metod används enligt lagen om insättningsgaranti vid fastställande av ersättning vid insättningsgarantins inträde samt vid avgiftsberäkningen för insättningsgarantin.

Svenska Bankföreningen anser att den omräkning som ska ske av utländsk valuta till svenska kronor i samband med den nu aktuella rapporteringen ska ske med samma kurs som används vid bokslut för inlåning (bokslutskursen). Omräkning av utländsk valuta till svenska kronor sker idag till en bokslutskurs som hämtas från ett för institutet gemensamt system. Detta sker utifrån gällande redovisningsregler, dvs. skulder ska värderas enligt god redovisningssed. Om det ställs krav på att en speciell kurs ska användas vid den nu aktuella rapporteringen kommer detta att medföra krav på parallella värderingar av valutakonton. Det medför viss systemutveckling som tar tid att genomföra samt innebär ökade kostnader.

Riksgälden instämmer i Bankföreningens förslag. Den valutakurs som ska användas vid omräkning av utländsk valuta till svenska kronor i samband med den nu aktuella rapporteringen ska således vara den kurs som används vid bokslut för inlåning (bokslutskursen).

Garantimyndigheten kan välja att begära in uppgifter om garanterade insättningar per kvartal antingen direkt med stöd av 16 § andra stycket

---

¹⁶ www.insattningsgarantin.se

¹⁷ 950 000 kronor enligt 4 § lagen om insättningsgaranti i dess nya lydelse.

lagen om insättningsgaranti eller genom att utfärda föreskrifter med stöd av 10 § förordningen om insättningsgaranti. Eftersom det rör sig om uppgifter som kommer att behöva lämnas vid samma tidpunkt varje år är det enligt Riksgäldens uppfattning lämpligt att uppgiftsskyldigheten regleras i föreskrifter. Föreskrifter minskar dessutom garantimyndighetens administrationskostnader och resursbehov för utskick av blanketter.

Av artikel 10.10 i insättningsgarantidirektivet framgår att garantimyndigheten senast den 31 mars varje år till Eba ska rapportera summan av institutens garanterade insättningar per den 31 december.¹⁸

För att inte behöva införa ytterligare rapporteringskrav avser Riksgälden att använda de uppgifter om garanterade insättningar per kvartal som ska lämnas enligt de nu aktuella föreskrifterna även för detta ändamål.

Riksgälden anser att det inte finns skäl att kräva att instituten ska lämna uppgifter om garanterade insättningar per kvartal som avser tiden före det att föreskrifterna har trätt i kraft. Anledningen till detta är att det bedöms både som svårt och kostsamt för instituten att ta fram uppgifter om garanterade insättningar per kvartal bakåt i tiden. För att Riksgälden ska kunna fullgöra uppgiftsskyldigheten till Eba kommer dock uppgift om summa garanterade insättningar per den 31 december 2016 att behöva lämnas. Det innebär att instituten vid det första uppgiftstillfället – som enligt de nu aktuella föreskrifterna infaller den 24 januari 2017 – kommer att behöva lämna uppgifter för tredje och fjärde kvartalen 2016 samt uppgift om summa garanterade insättningar per den 31 december 2016.

Med anledning av det nu sagda beslutar Riksgälden att i föreskrifter införa bestämmelser om att svenska institut som är anslutna till insättningsgarantin senast den 24 januari varje år till Riksgälden ska rapportera summan av garanterade insättningar vid utgången av varje kvartal under föregående år. Uppgifterna ska lämnas på Riksgäldens uppgiftsblankett för garanterade insättningar per kvartal. Uppgiftsblanketten ska undertecknas av firmatecknare. Beloppen ska anges i svenska kronor. För institut med valutakonton ska belopp i utländsk valuta räknas om till svenska kronor enligt den valutakurs som används vid bokslut för inlåning (bokslutskurs) för den 31 mars, den 30 juni, den 30 september och den 31 december.

I sammanhanget bör nämnas att garantimyndigheten en gång per år bland annat begär in uppgifter om garanterade insättningar per den 31 december från instituten som en del av underlaget för att beräkna den årliga insättningsgarantiavgiften. För detta ändamål begärs dock uppgifterna

---

¹⁸ Se även prop. 2015/16:106 s. 85.

tidsmässigt in till början på juli året efter. I den uppgiftsblankett som ska användas för att lämna uppgifter om garanterade insättningar enligt de nu aktuella föreskrifterna ska instituten också lämna uppgift om garanterade insättningar som kan summeras till garanterade insättningar på årsbasis per den 31 december. Riksgälden vill förtydliga att de uppgifter om garanterade insättningar som ska lämnas enligt de nu aktuella föreskrifterna inte kommer att användas vid avgiftsberäkningen eftersom de uppgifter om garanterade insättningar som används vid avgiftsberäkningen ska vara granskade av bolagets revisor, vilket också ska framgå av ett bifogat revisorsyttrande. Det bedöms inte som rimligt att införa ett krav på att samtliga institut ska ha reviderade uppgifter om summa garanterade insättningar per den 31 december senast den 24 januari. De uppgifter om garanterade insättningar som lämnas vid avgiftsberäkningen ska dessutom – i förekommande fall – vara omräknade enligt den mittkurs som fastställts av NASDAQ Stockholm. Riksgälden begär dessutom in även andra uppgifter till avgiftsberäkningen, vilket gör att kravet på instituten att rapportera in uppgifter för avgiftsuttaget ändå måste finnas kvar.

2.3 Ändringar i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar

2.3.1 Allmänt

Riksgälden har med stöd av 10 §¹⁹ förordningen om insättningsgaranti meddelat föreskrifter om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar (i det följande benämnda RGKFS 2011:2).²⁰ Föreskrifterna trädde i kraft den 1 februari 2012. Under 2013 gjordes vissa ändringar i föreskrifterna.²¹

Föreskrifterna innehåller utförliga och detaljerade bestämmelser om den information om insättare och deras insättningar som ett institut ska kunna lämna till Riksgälden samt i vilket format informationen ska lämnas. Föreskrifterna har utformats med utgångspunkt i kravet att Riksgälden ska kunna betala ut ersättning inom maximalt 20 arbetsdagar från det att ersättningsrätten inträder. Genom ändringarna i lagen om insättningsgaranti förkortas denna utbetalningsperiod till 7 arbetsdagar (9 § lagen om insättningsgaranti).

Av föreskrifterna följer att instituten ska kunna leverera fem stycken informationsfiler till Riksgälden i händelse av ett ersättningsfall. Dessa filer benämns kundfilen, kontofilen, kontofördelningsfilen samt transaktionsfil

---

¹⁹ 3 § i förordningens ursprungliga lydelse.

²⁰ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2011:2) om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.

²¹ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2013:1) om ändring av Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2011:2) om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar.

1 och transaktionsfil 2. Filernas format, närmare innehåll och tekniska utformning specificeras i bilagan till föreskrifterna.

För att säkerställa att instituten vid ett ersättningsfall kan leverera filer som uppfyller föreskrifternas krav och som Riksgälden kan använda för att betala ut ersättning genomförs sedan 2012 löpande leveranskontroller av institutens filer.

Ersättning till filialkunder

Som huvudregel gäller att ett institut omfattas av insättningsgarantin i det land där det är auktoriserat. Av insättningsgarantidirektivet följer att om insättningsgarantin inträder i ett institut med filial i ett annat EES-land, ska garantisystemet i filialens värdland genomföra utbetalning av ersättning till filialkunderna på uppdrag av hemlandets garantisystem (artikel 14.2). Bestämmelserna har genomförts i svensk rätt i 3 § förordningen om insättningsgaranti.

Detta förfarande förutsätter att det är möjligt för hemlandets garantisystem att identifiera vilka konton som hör till vilken filial. I RGKFS 2011:2 saknas i nuläget bestämmelser om krav på information som gör det möjligt för garantimyndigheten att fastställa i vilket land ett konto finns. Av den anledningen måste ett sådant krav införas i föreskrifterna.

Olika garantisystem använder sig av olika utbetalningssätt i händelse av ett ersättningsfall. Vilken information som ett garantisystem behöver för att genomföra utbetalning av så kallade filialinsättningar kan följaktligen skilja sig åt. Det har framkommit att vissa garantisystem i syfte att hantera utbetalning kommer att kräva information om insättarna som Riksgälden i dagsläget saknar. Föreskrifterna måste därför ändras så att det ställs krav på att även sådan information inkluderas i informationsfilerna.

Under det löpande arbetet med att leveranskontrollera institutens filer har det vidare stått klart att föreskrifterna behöver ändras och förtydligas även i vissa andra avseenden.

I det följande redogörs för ovanstående ändringar i RGKFS 2011:2.

2.3.2 Införande av kontolandskod

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska kunna lämna uppgift om kontolandskod. Kravet ska endast gälla för de institut som bedriver verksamhet genom filial. Uppgifterna ska lämnas i en ny fil benämnd filialfilen.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: När ett ersättningsfall uppstår begär Riksgälden att institutet ska skapa och skicka filer som innehåller information om institutets insättare och deras insättningar på det sätt och i det format som specificeras i RGKFS 2011:2. Med hjälp av denna information kan Riksgälden beräkna varje insättares ersättning.

För det fall det berörda institutet bedriver filialverksamhet följer av artikel 14.2 i insättningsgarantidirektivet och 3 § förordningen om insättningsgaranti att utbetalning av ersättning till filialkunderna ska hanteras av värdlandets garantisystem på uppdrag av hemlandets. Riksgälden kommer således att behöva identifiera vilka konton som finns hos en filial samt skapa ett utbetalningsuppdrag som värdlandets garantisystem ska verkställa.

RGKFS 2011:2 innehåller i nuläget inga bestämmelser som gör det möjligt för Riksgälden att identifiera huruvida ett konto finns hos institutet eller hos någon av dess filialer. Det behöver därför införas bestämmelser som innebär att de institut som bedriver verksamhet genom filial ska redovisa i vilket land respektive konto finns. Redovisningen ska ske genom att varje konto förknippas med en kontolandskod. Med hjälp av kontolandskoden kommer Riksgälden att för varje insättning kunna identifiera vilket garantisystem som ska hantera utbetalning av ersättningen. Ett införande av en kontolandskod är enligt Riksgäldens bedömning den enda lösning som gör det möjligt för Riksgälden att identifiera vilket garantisystem som ska hantera utbetalning av ersättning till en filialinsättare för myndighetens räkning.

Kravet att ett annat garantisystem än hemlandets ska hantera utbetalning av ersättning blir av naturliga skäl endast aktuellt beträffande sådana institut som bedriver verksamhet genom filial i andra EES-länder. Den övervägande majoriteten av alla institut som omfattas av den svenska insättningsgarantin bedriver inte verksamhet genom filial. Att införa ett krav på att lämna uppgift om kontolandskod även för de institut som inte bedriver verksamhet genom filial förefaller opåkallat. Av den anledningen begränsas skyldigheten att lämna uppgift om kontolandskod till att endast gälla för sådana institut som bedriver filialverksamhet.

Inhämtning av uppgifter om kontolandskod kan ske på två olika sätt: Antingen ändras filspecifikationen så att den fil i vilken varje insättares konto redovisas (kontofilen) utökas med ett fält för kontolandskod. Alternativt införs en ny filtyp där kontolandskod redovisas. Fördelen med det senare alternativet är att de institut som inte bedriver verksamhet genom filial inte kommer att behöva göra några ändringar i sina system

och rutiner till följd av de ändrade föreskrifterna, vilket skulle bli fallet om den befintliga kontofilen ändras för att också innehålla kontolandskod.

Mot denna bakgrund beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att en ny filtyp – ”filialfilen” – införs i vilken kontolandskod ska redovisas för de konton som finns hos institutets filialer. Redovisning av kontolandskod och framtagande av en filialfil kommer bara att behöva göras av de institut som har filialer inom EES.

2.3.3 Utökad redovisning av person- och organisationsnummer

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska kunna lämna uppgift om personnummer och organisationsnummer för utländska insättare. Kravet ska endast gälla för de institut som bedriver verksamhet genom filial i de länder där värdländernas garantisystem kräver sådana uppgifter för att genomföra utbetalning av ersättning. Uppgifterna ska lämnas i filialfilen.

Ett institut ska ange svenska samordningsnummer.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: I och med att värdländernas garantisystem ska hantera utbetalning av filialkundernas ersättning för hemlandets räkning ställs krav på hemlandets garantisystem att förse värdländernas garantisystem med den information som krävs för att verkställa utbetalningen. Eftersom de olika garantisystemen utvecklats olika utbetalningslösningar, ofta anpassade efter nationella förhållanden, kan den information som krävs för att hantera utbetalning av ersättning skilja sig åt beroende på vilket garantisystem som hanterar ärendet. En förutsättning för att kunna utnyttja värdländernas betalningssystem är därför att hemlandet kan bistå varje värdland med just den information som det värdlandet behöver för att hantera en utbetalning.

Många garantisystems utbetalningslösningar förutsätter information om den ersättningsberättigades personnummer. Enligt Riksgäldens föreskrifter behöver instituten endast rapportera svenska person- eller organisationsnummer. För utländska insättare tillåts i nuläget endast ett globalt referensnummer. De filer som instituten skapar innehåller således inte uppgifter om utländska insättares person- eller organisationsnummer.

Mot denna bakgrund beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att personnummerfältet i den fil som innehåller kunddata (kundfilen) också ska tillåtas innehålla andra nationella ID-nummer än svenska. För att skilja svenska person- och

organisationsnummer från utländska ska utländska nummer föregås av ett prefix. Prefixet ska vara person- eller organisationsnumrets landskod.

Kravet på att redovisa andra person- eller organisationsnummer än svenska ska endast gälla för de institut som bedriver verksamhet genom filial och där garantisystemet i värdlandet informerat Riksgälden om att person- eller organisationsnummer är en förutsättning för att garantisystemet ska kunna hantera utbetalning av ersättning. De institut som inte bedriver verksamhet genom filial berörs följaktligen inte av detta krav. Det gör inte heller de institut som bedriver verksamhet genom filial i sådana länder där den utbetalningslösning som används av värdlandets garantisystem inte kräver person- eller organisationsnummer.

Riksgäldens föreskrifter anger inte uttryckligen att samordningsnummer ska anges för de insättare som saknar svenskt personnummer. I praktiken har dock de flesta institut ändå lämnat sådana uppgifter i fältet för personnummer. Person-, organisations- eller samordningsnummer är en förutsättning för att en insättare ska kunna utnyttja vissa utbetalningslösningar som Riksgälden planerar att införa. Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 även införa bestämmelser som innebär att samordningsnummer ska anges om ett sådant finns.

2.3.4 Separerade för- och efternamn

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska kunna ange en insättares för- och efternamn separerade från varandra. Kravet ska endast gälla för de institut som bedriver verksamhet genom filial i de länder där värdländernas garantisystem kräver dessa uppgifter för att genomföra utbetalning av ersättning. Uppgifterna ska lämnas i filialfilen.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Som beskrivits ovan förutsätter vissa garantisystem att viss specifik data finns tillgänglig för att en särskild utbetalningslösning ska kunna användas. Vissa garantisystem kräver att insättarens för- och efternamn redovisas separat för att garantisystemet ska kunna hantera utbetalning av ersättning till filialkunderna.

Av bilagan till RGKFS 2011:2 framgår att insättarens namn ska anges i ett fritextfält om maximalt 150 tecken där namnen ska skiljas åt med mellanslag. Detta medför att det inte går att utläsa vilket eller vilka av de namn som anges i fältet som utgör förnamn respektive efternamn. Det har visat sig att det heller inte finns någon enhetlighet i vilken ordning

instituten redovisar namnen. Vissa institut redovisar förnamnen först medan andra institut gör tvärtom. Riksgälden har följaktligen med hänsyn till föreskrifternas utformning i nuläget ingen möjlighet att separera och särredovisa för- respektive efternamn.

Riksgälden beslutar därför att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att instituten ska kunna redovisa för- och efternamn i separerat format. Kravet ska endast gälla för de institut som bedriver verksamhet genom filial. Kravet begränsas vidare till att gälla för uppgifter om insättare hos sådana filialer där värmlandets garantisystem meddelat Riksgälden att en separation av för- och efternamn är en förutsättning för att garantisystemet ska kunna hantera utbetalning av ersättning för Riksgäldens räkning.

Den nu aktuella informationen ska redovisas i filialfilen. Med en sådan ordning påverkar inte föreskriftsändringen de institut som inte bedriver filialverksamhet eller de institut som bedriver filialverksamhet i ett sådant land där separation av för- och efternamn inte krävs. Det görs ingen ändring vad gäller namnfältet i den befintliga kundfilen.

2.3.5 Konton med så kallad poolad inlåning

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut som för sin egen finansiering registrerar flera insättares medel på ett och samma konto, ska kunna inkludera information om insättarna i filerna. Kravet gäller endast om en annan part sköter registreringen av insättarna för institutets räkning.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: För det fall en kontohavare inte har rätt till de medel som finns innestående på ett konto kan det finnas personer som faktiskt är berättigade till medlen och som därmed har rätt till ersättning. Vanligt förekommande konton av detta slag är s.k. klientmedelskonton som t.ex. innehas av värdepappersbolag, advokatbyråer och fastighetsmäklare. Vanligen använder kontohavarna kontot för att separera medel som tagits emot med redovisningskyldighet.

Ersättningsrätten förutsätter dock att de underliggande insättarna har blivit identifierade eller har kunnat identifieras före det datum då insättningsgarantin träder in. I 9 a § lagen om insättningsgaranti i dess nya lydelse anges att garantimyndigheten vad gäller sådana konton ska kunna betala ut ersättning så snart som möjligt och senast tre månader efter ersättningsrättens inträde.

Det finns inget krav på att institutet ska ha kännedom om när ett sådant konto öppnas eller att kontot används för klientmedel. Det innebär att institutet inte förväntas inkludera de underliggande insättarna i filerna. Kontohavaren får i stället – i händelse av att insättningsgarantin har trätt in och ersättningsbeloppet inte täcker utbetalning till underliggande insättare – meddela garantimyndigheten att rätt till ersättning kan föreligga för underliggande insättare.

Det förekommer dock att institut själva beslutar att uppta ”egen” inlåning genom att samla flera insättares insättningar på samma konto i stället för att registrera varje insättare med ett eget kontonummer i institutets inlåningssystem. Vanligtvis förekommer detta då institutet erbjuder inlåning genom en annan part (i det följande benämnd motpartsinstitutet) där motpartsinstitutet eller en tredje part hanterar marknadsföring och registerhantering av varje enskild insättare. Insättarnas medel samlas då på ett konto hos institutet i motpartsinstitutets namn. Ingen registrering av de enskilda underliggande insättarna sker hos institutet. I detta fall är institutet dock medvetet om att det finns flera underliggande insättare som faktiskt är berättigade till sin andel av kontomedlen. Institutet har också information om – eller kan skaffa information om – varje underliggande insättare och dennes insättningar.

I vissa fall kan antalet insättare vara mycket stort och för det fall ett ersättningsfall uppstår finns ingen praktisk möjlighet för garantimyndigheten att manuellt hantera ersättning till dessa insättare. Vid dessa tillfällen måste institutet ha kapacitet att skapa filer som också omfattar de underliggande insättarna och deras insättningar. Institutet ska kunna förlita sig på den information som det erhåller från motpartsinstitutet. Vid ett sådant samarbete måste processer för utbyte av information om de underliggande insätternas identitet och andel av kontosaldot upprättas mellan institutet och motpartsinstitutet samt – i förekommande fall – den tredje part som hanterar registerföringen. Detta gäller alltså endast beträffande sådana konton där institutet valt att inte registrera varje insättare separat.

Med anledning av det nu sagda beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att om ett institut för sin egen finansiering samlar flera insättares inlåning på ett konto och det får till följd att andra insättare än kontohavaren är berättigade till kontomedlen, ska information om dessa insättare inkluderas i de filer som institutet ska skicka till Riksgälden. Kravet gäller endast om en annan part sköter registreringen av de underliggande insättarna för institutets räkning.

Riksgälden vill framhålla att detta krav inte omfattar sådana klientmedelskonton som används av kontohavaren för att avskilja medel som tagits emot med redovisningsskyldighet.

2.3.6 Ändrad teckenuppsättning

Riksgäldens ställningstagande: Den teckenuppsättning som får användas för att skapa informationsfilerna utökas. Den nya teckenuppsättningen specificeras i en tabell i bilagan till föreskrifterna.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: I bilagan till RGKFS 2011:2 anges att textfilerna ska skapas i flatfilsformat med teckenuppsättning Windows-1252. Det har visat sig att denna teckenuppsättning inte innehåller samtliga de tecken som instituten använder i sina inlåningssystem. Exempelvis har namn- och adressfälten konstaterats innehålla tecken som faller utanför denna definition. Av den anledningen beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att teckenuppsättningen utökas. Den nya teckenuppsättningen framgår av en tabell i bilagan till föreskrifterna.

2.3.7 Införande av en filheader

Riksgäldens ställningstagande: Samtliga informationsfiler ska innehålla en så kallad header.

Det ska vara möjligt att föra in rader med text eller andra uppgifter i filerna som inte är en del av filinformationen (så kallade kommentarer).

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Enligt RGKFS 2011:2 tillåts inte informationsfilerna innehålla någon annan information än den data som specificeras i föreskrifterna. Informationen får inte heller ha något annat format än det format som anges i föreskrifterna. Skulle det finnas behov av att inkludera annan information, exempelvis institutets namn, organisationsnummer, en datumangivelse eller ett klockslag, finns ingen möjlighet att göra detta. Det har funnits tillfällen när institutet eller Riksgälden funnit det lämpligt att fritextdata inkluderas i filen. Med hänsyn till föreskrifternas utformning är det i nuläget emellertid inte möjligt att inkludera sådan data.

Mot denna bakgrund beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att varje fil ska innehålla en header med viss information. Informationen ska avse filversion och det datum då filen skapades. För att filens teckenuppsättning ska kunna verifieras ska vidare teckensträngen "ÅÄÖää" anges i headern. För att göra det möjligt för Riksgälden att identifiera avsändaren även om avsändaren misslyckats att signera filen på ett korrekt sätt, ska headern därutöver innehålla uppgift om vilket institut som skapat filerna.

Headern ska placeras först i filen och ska inledas med teckensträngen "#!" (utan"). Headern får inte innehålla mer än 160 tecken. Fältet ska inte innehålla radbrytningar (CR-LF). Den obligatoriska informationen ska separeras med pipe "|" (utan").

Headerdatan ska inledas med de obligatoriska uppgifterna; Version, "ÅÄÖää", datum när filen skapades, organisationsnummer och institutnamn. Informationen ska separeras med pipe ("|") (utan"). Efter institutnamnet kan instituten vid behov ange valfri text. Om så sker ska institutnamnet följas av ett pipe-tecken.

Eftersom headern begränsas till maximalt 160 tecken kan det finnas institut som vill införa en större mängd valfri text än vad radbegränsningen tillåter. Mot den bakgrunden införs i RGKFS 2011:2 bestämmelser som innebär att instituten kan föra in rader med text eller andra uppgifter i filerna som inte är en del av filinformationen (så kallade kommentarer). Om en rad inleds med # (hexkod 0x23) tolkas hela raden som en kommentar. Radlängden bör begränsas till 160 tecken. Till skillnad från headern kan en kommentar förekomma var som helst i filen under förutsättning att raden inleds med #.

2.3.8 IP-adresser

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska kunna ange maximalt fem IP-adresser eller ett nätobjekt.

Ett nätobjekt är ett antal IP-adresser i en serie. Nätobjektet får omfatta maximalt 256 adresser (24 bitars nätmask). Oavsett hur IP-adresserna specificeras måste de ägas av institutet eller dess leverantör.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Av 14 § RGKFS 2011:2 följer att instituten ska lämna uppgift om en eller flera, maximalt fem, unika IP-adresser till Riksgälden. Dessa IP-adresser ska användas när informationsfiler sänds till Riksgälden,

såväl när ett ersättningsfall inträffar som vid de löpande leveranskontrollerna. Skälet är att Riksgälden vill kontrollera exponeringen av myndighetens system för mottagande av institutfiler mot internet i stort.

Det har framkommit att vissa institut kommunicerar ut på internet via ett s.k. nätobjekt (IP-range). Ett nätobjekt är ett antal IP-adresser i en serie från samma nät. Det kan då vara svårt eller omöjligt för institutet att styra vilken IP-adress inom IP-rangen som vid ett givet tillfälle kommer att användas då man kommunicerar med Riksgälden. Det är således inte tekniskt möjligt för institutet att ange vilka fem IP-adresser som kommer att användas vid kommunikation med Riksgälden.

Anledningen till att Riksgälden valt att begränsa det maximala antalet IP-adresser som varje institut får ange är att undvika en alltför tung administrativ börda för att hålla god ordning i perimeterskyddet. Riksgälden bedömer inte att säkerheten försämras eller att den administrativa bördan ökar om instituten tillåts ange ett nätobjekt i stället för fem IP-adresser. Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att instituten får ange upp till fem IP-adresser eller ett nätobjekt som ska användas vid kommunikation med Riksgälden.

2.3.9 Överföring av transaktionsfiler

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska kunna skicka en transaktionsfil den dag Riksgälden begär.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Vid ett ersättningsfall har insättaren rätt till ersättning för de medel som finns på kontot samt för påbörjade men ännu inte bokförda transaktioner. I 8 och 9 §§ RGKFS 2011:2 regleras vid vilka tidpunkter ett institut – såväl vid ett ersättningsfall som på Riksgäldens begäran (dvs. leveranskontroller) – ska skicka filerna till Riksgälden. Kundfilen, kontofilen, kontofördelningsfilen, transaktionsfil 1 och filialfilen ska sändas senast den arbetsdag som inträffar dagen efter ersättningsfallets inträde. Tre bankdagar senare ska transaktionsfil 2 sändas. Att transaktionsfil 2 skapas tre dagar efter de ursprungliga filerna syftar till att fånga upp sådana transaktioner som bokförs upp till tre dagar efter ersättningsfallet, dvs. huvudsakligen sådana börstransaktioner där likviddagen uppstår först tre bankdagar efter affärsdatumet.

Alla institut bedriver dock inte sådan verksamhet att det finns behov av att vänta tre bankdagar med att skapa en andra transaktionsfil. Under vissa

omständigheter kan man dessutom tänka sig att helt bortse från en andra transaktionsfil och i stället förlita sig på de ursprungliga filerna. Med beaktande av varje instituts verksamhet och förhållandena vid tidpunkten för ersättningsfallet kan det visa sig ändamålsenligt att kunna besluta om en annan tidsordning för att skapa filerna än den som anges i RGKFS 2011:2.

Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att instituten, utöver den huvudregel som följer av 8 och 9 §§ RGKFS 2011:2, ska kunna skapa transaktionsfil 2 också vid en annan tidpunkt än tre dagar efter de ursprungliga filerna. Transaktionsfilen ska i detta fall sändas senast den arbetsdag som inträffar efter Riksgäldens begäran.

2.3.10 Förtydligande av vilka uppgifter om transaktioner som ska lämnas i transaktionsfilerna

Riksgäldens ställningstagande: De uppgifter om transaktioner som ska lämnas i transaktionsfilerna ska inte redan ha debiterats eller krediterats kontofilen.

Remisspromemorian: Förslaget hade i huvudsak samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Av bilagan till RGKFS 2011:2 framgår att transaktionsfil 1 ska visa sådana transaktioner som registrerats men ännu inte bokförts, medan transaktionsfil 2 ska visa de transaktioner som faktiskt har bokförts på de konton som finns i kontofilen efter att transaktionsfil 1 har skapats.

Det har i samband med leveranskontrollerna visat sig att begreppen registrering respektive bokföring inte tillämpas på ett enhetligt sätt av instituten samt att institutens system och administrativa rutiner skiljer sig åt när det gäller registrering respektive bokföring av transaktioner. Som en konsekvens av detta har i vissa fall samma transaktion förekommit både i kontofilen och i transaktionsfilen (dubbelräkning).

Mot denna bakgrund beslutar Riksgälden att i RGKFS 2011:2 införa bestämmelser som innebär att de transaktioner som anges i transaktionsfilerna inte redan ska ha debiterats eller krediterats kontofilen.

2.3.11 Ansökan om ersättningscertifikat

Riksgäldens ställningstagande: Ett institut ska senast två månader före utgången av det privata certifikatets giltighetsperiod ansöka om ett nytt certifikat.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Samtliga institut som tillhör insättningsgarantin ska enligt 13 § RGKFS 2011:2 ansöka om ett certifikat för signering av de filer som överförs till Riksgälden i samband med ett ersättningsfall eller vid en leveranskontroll. Av föreskrifterna framgår att ett institut ska ansöka om ett ersättningscertifikat senast tre månader innan certifikatet förfaller.

Till följd av nya effektivare rutiner kring certifikatbyten bedömer Riksgälden att det är tillräckligt att ansökan om certifikatbyte sker senast två månader innan certifikatet förfaller. Mot den bakgrunden beslutar Riksgälden att ändra 13 § i RGKFS 2011:2. Den nya lydelsen innebär att ett institut ska ansöka om ett nytt certifikat senast två månader före utgången av certifikatets giltighetsperiod.

2.4 Ikraftträdande

Riksgäldens ställningstagande: Föreskrifterna om insättningsgaranti och föreskrifterna om ändring i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar träder i kraft den 1 juli 2016.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: *Finansbolagens Förening* och *Svenska Bankföreningen* anser att föreskrifterna bör träda i kraft vid en senare tidpunkt. Övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: De nu aktuella föreskrifterna – både föreskrifterna om insättningsgaranti och föreskrifterna om ändring i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar – är nära sammankopplade med lagen om insättningsgaranti. Föreskrifterna är till viss del nödvändiga för att Riksgälden ska kunna tillämpa lagen i dess nya lydelse. Av den anledningen måste föreskrifterna träda i kraft samtidigt som ändringarna i lagen om insättningsgaranti och övriga lagändringar träder i kraft, dvs. den 1 juli 2016.

3 Konsekvensanalys

3.1 Allmänt

I det följande redogörs för de konsekvenser som Riksgälden bedömer att de nu aktuella föreskrifterna får. Inledningsvis beskrivs hur samhället påverkas av föreskrifterna. Därefter beskrivs konsekvenserna för

konsumenterna och för instituten. Avslutningsvis redogörs för konsekvenserna för Riksgälden.

Som framgår av avsnitt 1.2 genomförs insättningsgarantidirektivet i svensk rätt huvudsakligen genom ändringar i lagen om insättningsgaranti. Genom de nu aktuella föreskrifterna preciseras vissa av de bestämmelser i lagen om insättningsgaranti som genomför direktivet. Det går därför inte att helt separera konsekvenserna av föreskrifterna från konsekvenserna av den ändrade lagstiftningen. För fullständighetens skull tas därför i det följande i viss utsträckning även hänsyn till konsekvenserna av relevanta bestämmelser i lagen om insättningsgaranti.

Den nära kopplingen mellan lagen om insättningsgaranti och de nu aktuella föreskrifterna gör att den konsekvensanalys som presenteras i propositionen är av betydelse även för föreskrifterna.

3.2 Konsekvenserna för samhället

Riksgälden bedömer att den förstärkning av insättningsgarantin som föreskrifterna innebär har positiva effekter för den finansiella stabiliteten.

3.3 Konsekvenserna för konsumenterna

Institutens ökade informationskyldighet liksom kravet på att insättarna ska bekräfta att informationen har tagits emot bedöms öka insättarnas kännedom om insättningsgarantin. Föreskrifterna om att informationen enligt bilaga I till insättningsgarantidirektivet ska lämnas i ett informationsblad skapar enhetlighet och torde underlätta för insättarna att tillgodogöra sig informationen. De nya reglerna om information – både de som återfinns i lagen om insättningsgaranti och de nu aktuella föreskrifterna – torde således stärka konsumentskyddet.

Av insättningsgarantidirektivet följer att värdlandets garantisystem ska genomföra utbetalning av ersättning till insättare hos filialer för garantimyndighetens räkning. För att möjliggöra detta gör Riksgälden ett antal ändringar i RGKFS 2011:2. Konsekvensen för konsumenterna förväntas bli en totalt sett effektivare och mer ändamålsenlig utbetalningshantering eftersom samtliga insättare inte längre måste ersättas genom samma utbetalningssystem. Insättare hos filialer kommer i stället att ersättas genom ett system som anpassats till de förhållanden som råder i det land där filialen är etablerad.

3.4 Konsekvenserna för företagen

3.4.1 Allmänt

De aktuella föreskrifterna berör kreditinstitut och värdepappersbolag som tar emot garanterade insättningar. Antalet kreditinstitut som är anslutna till

insättningsgarantin uppgår för närvarande till 128 stycken varav 103 tar emot garanterade insättningar.²² Antalet värdepappersbolag uppgår till 4 stycken. Samtliga dessa tar emot garanterade insättningar.

Av propositionen framgår att förändringarna av insättningsgarantin sammanfattningsvis inte bedöms vara så stora att de kan förväntas medföra omfattande kostnader för instituten.²³ Vidare framgår bland annat att de initialt ökade kostnader som skulle kunna drabba instituten bör kunna vägas upp av en ökad finansiell stabilitet och ett stärkt och utökat konsumentskydd.²⁴

De nu aktuella föreskrifterna innebär främst ökade administrativa kostnader för instituten.

Konsekvenserna av föreskrifterna är enligt Riksgäldens bedömning inte sådana att det finns behov av speciella informationsinsatser.

Föreskrifterna bedöms vidare inte påverka konkurrensförhållandena för företagen. Men hänsyn till föreskrifternas innehåll har Riksgälden vid utformningen av föreskrifterna inte ansett det föreligga behov av att ta särskild hänsyn till små företag.

I det följande diskuterar Riksgälden de kostnader som föreskrifterna bedöms medföra för företagen.

3.4.2 Information om insättningsgarantin

Av propositionen framgår att vissa administrativa kostnader kan uppstå som är kopplade till de ändringar som behöver genomföras i den information om insättningsgarantin som instituten är skyldiga att lämna.²⁵

Riksgälden konstaterar att kravet på vilken information som ska lämnas till insättarna följer av lag. Riksgäldens föreskrifter innebär att den information som ska lämnas så långt det är möjligt ska kunna lämnas i samband med redan befintliga rutiner såsom avtalsskrivning. Riksgäldens föreskrifter innebär vidare att informationen i stor utsträckning ska kunna lämnas elektroniskt genom institutets internetjänst. Mot denna bakgrund får de kostnader som föreskrifterna medför antas bli begränsade. Föreskrifterna om att viss information ska lämnas i ett informationsblad bedöms inte heller medföra några större kostnader för instituten.

---

²² 5 av 103 institut avser institut som auktoriserats i ett annat EES-land och som tillhör den svenska insättningsgarantin genom ett så kallat topping-up beslut. Dessa institut omfattas endast av Riksgäldens föreskrifter om information till insättare.

²³ Prop. 2015/16:106 s. 96.

²⁴ *Ibid.*

²⁵ *Ibid.*

Den information som ska lämnas vid fusion och annan form av ombildning av ett institut som kan påverka insättarens rätt till ersättning samt vid utträde ur insättningsgarantin, ska enligt föreskrifterna lämnas i pappersform. En sådan ordning ökar enligt Riksgäldens mening sannolikheten för att insättarna verkligen erhåller informationen. De ökade kostnader som dessa föreskrifter innebär jämfört med det förslag som presenterades i remisspromemorian framstår som rimliga med hänsyn till det stärkta konsumentskydd som föreskrifterna medför. Fusion och liknande ombildningar samt utträde ur insättningsgarantin är dessutom händelser som inträffar sällan.

3.4.3 Uppgiftsskyldighet

Föreskrifterna om rapportering av garanterade insättningar per kvartal bedöms medföra vissa administrativa kostnader för svenska institut som är anslutna till insättningsgarantin.²⁶

Samtliga svenska institut måste rapportera uppgifterna, vilket innebär att kravet även gäller för de institut som inte tar emot garanterade insättningar. Ett institut som är anslutet men som inte tar emot garanterade insättningar har dock tillstånd att ta emot garanterade insättningar och kan när som helst påbörja sådan verksamhet. Det framgår dessutom av förordningen om resolutionsavgifter att garantimyndigheten till resolutionsmyndigheten ska lämna uppgift om garanterade insättningar per kvartal för samtliga institut, vilket innebär att institut som inte tar emot garanterade insättningar inte kan undantas från rapporteringen.

Genom att införa föreskrifter som innebär att uppgifter om garanterade insättningar per kvartal ska rapporteras en gång per år i stället för fyra, torde de administrativa kostnader som uppstår med anledning av föreskrifterna begränsas. Riksgäldens avsikt att använda samma uppgifter för den rapportering av garanterade insättningar som myndigheten är skyldig att göra till Eba torde begränsa kostnaderna för instituten ytterligare.

3.4.4 Ändringar i föreskrifterna om instituts skyldighet att lämna uppgifter om insättare och deras insättningar

Filialinformation

Som framgår av avsnitt 2.3 behöver Riksgälden hämta in viss ytterligare information om de insättare och de konton som omfattas av insättningsgarantin som finns hos en filial. Enligt ändringarna i RGKFS 2011:2 genomförs denna datainsamling genom att det införs ett krav på instituten att kunna skicka en ny fil (filialfilen) till Riksgälden. Det införs

---

²⁶ Samtliga institut som auktoriserats i Sverige.

även ett krav på att det ska lämnas uppgift om person- eller organisationsnummer för vissa insättare hos filialer. Dessa krav berör endast de institut som bedriver filialverksamhet.

I dagsläget har 12 institut som tillhör den svenska insättningsgarantin filialer i andra EES-länder där man tar emot insättningar. Dessa institut kommer att behöva kunna översända filialfilen till Riksgälden samt lämna uppgift om person- och organisationsnummer för vissa filialinsättare. Övriga institut berörs inte av denna utökade uppgiftsskyldighet.

De berörda instituten kommer att behöva göra förändringar i de system som används för att extrahera och sammanställa den inlåningsdata som specificeras i RGKFS 2011:2. Förändringarna uppskattas medföra 300 – 500 timmars utvecklingsarbete för de största instituten. Med en timkostnad på 1 000 – 1 500 kronor uppgår den direkta utvecklingskostnaden till 300 000 – 750 000 kronor. Därutöver kan det krävas tid för filialerna att samla in den data som krävs för det fall informationen inte redan finns i filialens inlåningssystem. Ledtiden från föreskrifternas införande till dess instituten skapat förutsättningar att sammanställa fullständiga filer förväntas i vissa fall kunna uppgå till flera månader.

Det huvudsakliga arbetet utgörs av att ta fram uppgifterna. Kostnaden antas därför inte bli lägre om informationen skulle samlas in på annat sätt än genom de filer som instituten skickar till Riksgälden.

Genom att de nya informationskraven införs i RGKFS 2011:2 kommer institutens kostnader huvudsakligen bestå av kostnader för utveckling och test. Kostnadsökningen förväntas därför vara av engångskaraktär.

Övriga föreskriftsförändringar

Riksgälden bedömer att de kostnader som uppstår med anledning av övriga föreskriftsändringar är mycket små eller försumbara.

Kravet på att instituten ska kunna skicka en transaktionsfil också vid ett annat tillfälle än exakt tre bankdagar efter det att övriga informationsfiler skickats kan medföra utvecklingskostnader för de institut som mot förmodan byggt sina system så att transaktionsfil 2 automatgenereras vid ett exakt tillfälle i relation till de första filerna. Riksgäldens intryck är dock att många institut redan nu genererar transaktionsfil 2 fristående från övriga filer. Kostnaderna för instituten att uppfylla detta krav förväntas därför bli låga.

3.5 Konsekvenserna för Riksgälden

För att kunna ta emot filer som uppfyller de nya krav som införs i RGKFS 2011:2 krävs systemutveckling. Riksgäldens system för leveranskontroll

kommer också att behöva utvecklas för att möjliggöra validering av den nya fildatan. Systemstöd kommer vidare att behöva utvecklas för att kunna skapa och skicka utbetalningsuppdrag till andra garantisystem samt för att ta emot, verkställa och återrapportera utbetalningsuppdrag från andra länders garantisystem. Sammantaget innebär detta ökade kostnader för Riksgälden.

Därutöver innebär såväl ändringarna i lagen om insättningsgaranti som de nu aktuella föreskrifterna en ökad resursåtgång och högre arbetsbelastning för Riksgälden.